

В СТАРО СЕЛО НАКРАЙ СВЕТА 2

1997

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Кольо

Мата

Меги

Петко

Мъжът

Пламен

Събитията в тази пиеса стават една година след драматичния случай в старото село накрай света Сливово. Независимо, че героите са едни и същи, действието може да се следи самостоятелно.

И така... Селска кръчма, която е и магазин и поща едновременно. Зима е. Магазинерът Петко, бивш горски, който сега е и пощаджия, носи наръч дърва и пъха една цепеница в зачервеното кюмбе. Отива зад тезгяха и си налива една ментовка, след което внимателно допълва шишето с вода. Тананика си фалшиво някаква песничка от сорта на “Тръгнала ми Стана да бере бостана. Срещнала си свата, вдигнала полата.”

В кръчмата влиза Мата - жена към 70-те, но изглеждаща поне 20 години по-млада. Дебелите селски дрехи и гумените ѝ цървули странно контрастират с новите кожени ръкавици, тип боксърски с един пръст. Мата се отправя към крайната маса и сяда на един от столовете, който очевидно е нейният. Петко я следи внимателно като бърше със сух парцал току що изпакнатата чаша. Мата не го удостоява с поглед...Мълчат.

МАТА: Една мента.

ПЕТКО: Голяма?

МАТА: Малка. Двестя грама.

Петко налива ментата двукратно в ламаринената мярка от 100 грама и я изсипва в чашата. Поднася ѝ я с отработен келнерски жест. Мата отпива.

МАТА: Много ти слаба ментата, бе Петко. Чиста вода.

ПЕТКО: Такава ми я доставят от Карнобат.

МАТА: Туй не е мента. Туй е менте.

ПЕТКО: Оплачи са на фирмата. Сигур в града ментата по-хубава.

МАТА: Ако не си налял вода във нея, да пукна.

ПЕТКО: Много проклета стана, лельо Мато. Ама много проклета. Този град не ти въздействува добре. Отрази ти са. Цела седмица откак са върна и с тебе не може да са говори.

МАТА: Ти що стана магазинер, бре? Че и пощаджия! Да лажеш клиентите. Лъга като горски, сега са префърли в кръчмата да лажеш.

ПЕТКО: Това, което говориш, е подсъдно. Мога да та дам под съд за клевета.

МАТА: Ми дай ма де! Ти и батя си Колю щеше под съд да го даваш. Що не го даде под съд като та обвини, че продаваш на фермера дървен матриал и си прибираш парите?

ПЕТКО: Аз дървен матриал на фермера може и да съм продал, ама съм го отчел най-редовно в горското. Дванаесе кубика топола. Петстотин и дваесе лева. С документ.

МАТА: Петстотин и дваесе на горското, петстотин и дваесе на тебе. Отде го купи туй прасе? Ами тез овци? Га си гледал ти прасе и овци?

ПЕТКО: Аз добитъка бех принуден да го купя, щото ма съкратиха. Петнаесе години бех горски, сега са принудих да са занимавам с фермерство.

МАТА: Не та съкратиа тебе, ами та уволниа.

ПЕТКО: В грешка си. Мене ма уволниа през 1986 година, когато арестувах чрез отнемане ключовете бела "Волга" с бел номер, за браконерство и впоследствие са оказа, че това е автомобил от автопарка на окръжния комитет.

МАТА: Таз история я знам. Нали за таз история след десети новембри ти са писа репрециран и са набута у Седесето.

ПЕТКО: Не са набутах аз в Седесето, ами Седесето ма възстанови и реабилитира и ма върна на работа като горски.

МАТА: Ами сега кой та уволни?

ПЕТКО: Борда, кой. Борда, лельо Мато! Валутния борд! И не ма уволниа, ами ма съкратиха. Десет процента съкращение. И оставиха за целия тоз район Иванчо от Долно Ябълчево. Затуй гората са напълни с браконери. Ама сега, ако ще всички прасета да изтрепят, па нема да ми пука.

Влиза бай Колю, малко над 70-те, но як и здрав. Отива до кюмбето да си сгрее ръцете.

КОЛЮ: Докарах стадото. Оди си прибири овцето.

ПЕТКО: Те мойте овци сами си влизат в кошарата. Немам грижа аз за овцете.

Бай Кольо сяда на стола си до тезгяха. Мата мълчи.

ПЕТКО: Кво ша пиеш, бай Кольо?

КОЛЮ: Каквото са пие тука... Мата кво пие?

Мата мълчи.

Кво пиеш, ма Мато?

МАТА: Къорав ли си? Жабурнясала вода. Е те това пия.

ПЕТКО: Айде сега! Жабурнясала вода.

КОЛЮ: Дай един облак.

ПЕТКО: Голем?

КОЛЮ: Голем, голем. Педесе грама. Колко го дигна облака?

ПЕТКО: Педесе грама облак е два и педесе лева, щото дигнаха мастиката.

КОЛЮ: Педесе грама облак - два и педесе лева... Тия са побъркаа.

ПЕТКО: Борд, бай Кольо... Борд.

КОЛЮ: Що не сложиа борд на цените, ами сложиа борд на пенциите?.
Тя твойта пенция, Мато, па голема станала.

ПЕТКО: Същата й е пенцията на леля Мата, бай Кольо, ами я взе наведнъж за три месеца.

КОЛЮ: Що за три месеца? Че три месеца ли липцва от село, ма Мато?

ПЕТКО: Три месеца и осемнаесет деня. Питаш ли ма мене как я охранявах в касата такава голема сума. Оня ден си я взе наведнаж.

Мата допива на екс ментата и оставя 200 лева на масата. Всичко това тя върши без да си сваля ръкавиците.

КОЛЮ: Къде тръти такава? Стой малко, де.

МАТА: Имам си работа.

КОЛЮ: Каква работа имаш? Овце немаш, кокошки немаш. Прасето го закла. Каква работа имаш?

МАТА: Имам си работа аз.

КОЛЮ: Много ти порасна работата на тебе. Обиколи България. Гражданка стана.

МАТА: Туй тебе какво та засега? Мойте деца са в България, твойт син бега чак в Америка.

КОЛЮ: Син ми не бега. Син ми най-редовно си замина със все жената и децата след десети новембри.

МАТА: Обажда ли са, баре?

КОЛЮ: Обажда са. Лятоски ша ма посети.

МАТА: Ша та посети... Осем годин все та посещава.

КОЛЮ: Ша ма посети. Нали имам писмо чак от щата Калифорния.

ПЕТКО: Има писмо, има. Лично му го дадох. С единаесе пощенски марки залепени на плика. Аеропоща... Аз отивам да си прибера овцете... Некой да иска още нещо?

Мата и Колю мълчат. Петко излиза.

КОЛЮ: Е, що мълчиш такава? Цела седмица гък не казваш.

МАТА: Какво да кажа?

КОЛЮ: Как е в града... Как е там живота. Скъпо ли е. Евтино ли е. Добре ли са живее.

МАТА: Зависи за кой град питаш.

КОЛЮ: За Враца да речем.

МАТА: Че какво му има на Враца?

КОЛЮ: Ти кажи какво му има. С ченгел ли да ти вадя думите от устата... Как е щерка ти Невенка?

МАТА: Невенка е добре.

КОЛЮ: Колко деца има?

МАТА: Две. Стаматка са ожени. Стоен е студентин.

КОЛЮ: Стаматка кога са ожени?

МАТА: Тя вече две деца има, той пита кога са ожени.

КОЛЮ: Значи имаш превнуци?

МАТА: Един превнук и една превнучка.

КОЛЮ: А син ти Захари? Той нали е в Пазарджик.

МАТА: В Пазарджик е.

КОЛЮ: Е?

МАТА: Какво е?

КОЛЮ: Оглави ли са най-последно?

МАТА: Ти какво си ма подфанал по никое време. Тебе какво та засега?

КОЛЮ: Ич даже не ма засега. Ортуваме си, ма. Да са намираме на приказка.

МАТА: Ортувай си със шугавата си коза.

КОЛЮ: Тя, мойта коза са спомина. Не си ли забележала?

МАТА: Че от какво са спомина?

КОЛЮ: От старост, от какво.

МАТА: Не я ли закла, баре да я направиш на буркани?

КОЛЮ: Ти твоите овци нали ги направи на буркани. Как не та догреша, ма! Единаесе овци на буркани. И прасето отделно.

МАТА: Аз деца имам. И внуци и превнуци. А теб сина ти бега чак в Америка.

КОЛЮ: А твоя син Захари осем годин не беше идвал. И като му писа, че ша колиш стоката, тогава дофтаса с колата. И не можа да събере бурканите и сланината на един курс, ами втори курс направи. За сто лева бендзин поарчи.

МАТА: За двестя... Обаче бендзина си го поделиа с Невенкиния мъж. Невенкиния мъж доде в Пазарджик и си отнесе три четвърти от бурканите и прасето във Враца.

КОЛЮ: Що три четвърти?

МАТА: Що... Щото Захари самин в Пазарджик, па те шест души във Враца.

КОЛЮ: Що е още самин Захари?... Колко годишен стана?

Мата мълчи.

КОЛЮ: По моите сметки, трябва да е къде четирийсе.

МАТА */внезапно припява, плачейки/* Ох, Захари, Захари!.. Захари, чедо на мама. Във тоя пусти Пазарджик сам саменичък живееш... Кой ша ти риза опере, кой ша ти гозба наготви. Шафьорче във транцпорта, деня и ноця все по пътя. Всички шафьори стачкуват, Захари един не стачкува, Че ми е кротък и рисим и в политика не влиза. И нов директор назначен и го Захари уволнят. И го оставят на пътя без държавна заплата... И тогава Захари, Москвича здраво потяга и го в такси превръща... И ръкавици ми купи, та да ми топлят ръцете.

КОЛЮ: Що припяваш тъй на умрело. Захари жив и здрав, тя седнала да го оплаква.

МАТА: */сякаш нищо не е казала/* Жив и здрав си е Захари. И блок си има. На седем ката. С асанцьор. Ти возил ли си са на асанцьор?

КОЛЮ: Че ти за пръв път ли на асанцьор са качуваш, ма? Двайсетий век, ората с ракети фърчат из коцмическото пространство, тя ми ортува за асанцьор.

МАТА: На асанцьор съм са качувала аз още га одийме със Стоен на Слънчев брег. Невенкиния мъж ни води с колата.

КОЛЮ: Ти ми говориш за преди триесе годин. И не та води Невенкиния мъж, ами Стоен та води със служебния джип, га беше още председател. И после, га падна, го накараа да плати бендзина.

МАТА: Какво ти е сторил толко Стоен, та все кокалите му ровиш?

КОЛЮ: А кой ма арестува ей в тая кръчма, га правейте куперацията. А не ми отваряй устата. С милиция ма вземайте пред очите на цело село. Гьорго беше още малечък, пък Станка плаче та са къса на мегданя. Една риза баре не позволийте да ми загъне.

МАТА: И ти ли са пишеш репрециран? Като Петко. Два деня та държаа и на третия та пуснаа. И си доде в село кротък, кротък като ягне.

КОЛЮ: Два деня... обаче тия два деня ми са отразиа.

МАТА И на какво толко ти са отразиа? Ти - здрав, прав, а Стоен в църната земя. */заплаква/*

КОЛЮ На син ми са отразиа. Отива Гьорго да учи, отварят му арактистиката - баща му кулак.

МАТА: Че не са ли изучи Гьорго в София? Попречи ли му некой да са изучи в универцитета?

КОЛЮ: Той в универцитета са изучи, ама стана ли директор в завода? Не стана. Щото баща му - кулак.

МАТА: Ми що не бега тогава в Америка, ами тръти да бега чак след десети новембри?

КОЛЮ: Гьорго не бега. Гьорго най-редовно си замина със все жената и децата.

МАТА: Арестували го били Колю в кръчмата. Стоен го бил арестувал!
А кой арестува Стоен преди девети септември па в тая кръчма?

КОЛЮ: Аз ли съм го арестувал, ма? Аз тогава бех войник в София.

МАТА: Бомбандировките.

КОЛЮ: Бомбандировките, бомбандировките. Немах деветнаесе навършени.

МАТА: Па мене на шеснаесе ма подбраа наред със Стоен.

КОЛЮ: Ми кой та накара да му пристанеш на шеснаесе?

МАТА: Тебе ли да чекам, бре?

КОЛЮ: Ше ма чекаш. Дума ми бе дала. На Бойчов кладенец.

МАТА: Засрами са, бе Кольо! На седемдесе и отгоре си.

КОЛЮ: Аз съм бил арестувал Стоен!

МАТА: Може ти лично да не си, ама калеко ти - полицаи Пройчо ни подбра в участъка.

КОЛЮ: Аз за калеко ми не отговарям. Калеко ми нищо лошо никому не е сторил. Калеко ми народния съд го оправда. Щото калеко ми като виде оня шумкарин, обади ли го? Не го обади. А можеха да го осъдят за тая работа.

МАТА: Ами Стоен обади ли диверцанта?

КОЛЮ: Кой диверцант?

МАТА: Не знаеш, нали?

КОЛЮ: Не знам.

МАТА: Не знаеш, я! И никой го не знае. Щото Стоен му спаси живота тогава. Отивай си, вика, момче, по живо, по здраво. Прибирай са, вика, вкъщи при майка си. Де си тръгнало в тая Турция да бегаш.

КОЛЮ: Виж, тоя случай го не знам.

МАТА: Не го знаеш, я. Щото за тоя случай Стоен в затвора можеха да го вкарат. Ама му викам, пусни момчето, бре. Брада още нема, диверцантин ша става.

КОЛЮ: Сега нужно ли е да ти напомнювам, че и аз пуснах лани момчето.

МАТА: Верно. Пусна го. Което е верно, верно е. Мунчо го пусна, за което спор нема.

Влиза Петко.

ПЕТКО: Не Мунчо ами Пламен Димитров Симеонов. Мошеник и лъжец.

МАТА: Много ти са дълги ушите, бе Петко. Стоиш на портата и подслушваш, значи.

ПЕТКО: Аз? Да подслушвам? Къде ма търсите вие мене. Чух само накрая, дето си говорехте за Мунчо...

МАТА: Е, тука сбърка, че са обади! Е, тука много сбърка!

ПЕТКО: Що да съм сбъркал, ма лельо Мато? Що да съм сбъркал?

МАТА: Какво лошо ни стори момчето? Овчер го цанийме. Добитъка на синки ни пасеше. А сега Колю са принуди на дръти години да стане овчер. И твоите овци, дето ги купи от дървения матриал на фермера, и тех да пасе./ на Колю/ Ти що мълчиш,бре? Що не му кажеш.

ПЕТКО: Моите овце не са закупени от дървения матриал, ами са закупени от заплатата ми на горски. Петнаесе години съм бил аз горски. Оказа ли са Мунчо, че не е глух? Оказа са. Оказа ли са Мунчо, че не е нем? Оказа са. Взел ли е Мунчо заем десет хиляди лева от финансова къща “Доверие”? Взел е. Аз въпроса лично съм го проучил най-подробно.

КОЛЮ: Ти?

ПЕТКО: Аз, аз! Нали съм чел портокола, ако искаш да знаеш.

КОЛЮ: Какъв портокол?

ПЕТКО: За произшествието...Нали написаха портокол в полицията.

КОЛЮ: Мене никой не ма е викал в полицията.

МАТА: И мене.

ПЕТКО:Аз, обаче, са явих .

МАТА: Доброволно?

ПЕТКО: Доброволно...И по този начин ви спасих всичките от съда. Инак щеха да ви викат на разпит, щеха да заведат дело.

КОЛЮ: Мене от съда не ма е страх. Да го осъдят оня, дето дигна пистолет срещу Мата!

ПЕТКО: Да, ама не са знай кого ша осъдят - него ли или тебе... Може да излезе, че той е бил в положение на неизбежна отбрана, пък ти си му отнел пистолета.

КОЛЮ: Значи, ем с оръжие, ем в положение на отбрана!

ПЕТКО: А, бе съд е това. Там пари играят, пари!.. Пък ти само такцата за адвокат не мож си плати.

КОЛЮ: Като колко, например, е такцата?

ПЕТКО: Колко! Седем - осем пенции нема да ти стигнат... Тъй, че на очната ставка подписахме споразумението с детектива и случаят влезе в архив.

КОЛЮ: Какво споразумение?

ПЕТКО: Декларация, бе... Че двете страни немаат претенции една към друга.

КОЛЮ: Ти и за мене ли подписа?

ПЕТКО: За тебе и за леля Мата.

МАТА: Ами за Меги?

ПЕТКО: Меги сама са подписала. Отишла в участъка, там бил детектива и двамата са споразумели.

МАТА: Кой са споразумел?

ПЕТКО: Меги и детектива, кой...

МАТА: И де е сега Меги?

ПЕТКО: Сигур в Париж. "Отивам в Париж" - тъй рече.

КОЛЮ: Тая работа ич не ми аресва.

ПЕТКО: Защо?

КОЛЮ: Тая работа ти я криеш от нас цела година. Това съвършено не е случайно.

ПЕТКО: Крия я, щото та знам, че ша хукнеш да са съдиш.

КОЛЮ: Седем осем пенции, ша ги събера като едното нищо!

ПЕТКО: Да, ама и съда техен, и полицията техна... Мене детектива ма викна настрана.

МАТА: И що ти рече тоя айдук?

ПЕТКО: Рече ми каквото ми рече...

МАТА: Пари ли ти даде?

ПЕТКО: Не ми е дал пари, ма... Ако пиете нещо, пийте, щото са налага да доя овцете.

КОЛЮ: Мато, ти кво ша пиеш?

МАТА: Аз вече са опих. Повече нема да пия. Ти пий - аз черпя за пенцията.

КОЛЮ: Щом черпиш, дай, Петко, един облак.

ПЕТКО: Малък?

МАТА: Голем, голем... Дай и на мене още една малка от жабурнясалата вода.

Петко се съдържа да не отвърне. Налива 100 грама на Колю и 200 грама на Мата. Тримата мълчат. Петко се суети. Излиза.

МАТА: Комшията Митрев Петър са споминал, а Станюва Мира са обесила в яхъра.

КОЛЮ: И що ша са беси да я пита човек. /*преливат от чашиите*/

МАТА: Ритнала, разправят, самара на магарето и га увиснала, тогава чак са упомнила. Ама късно. Намерили я с ръце на въжето и езикът й глътнат навътре.

КОЛЮ: Останайме шейсе и един човека. Попълниа са сички резервни гробове.

МАТА: Ни един ли нема повеч изкопан?

КОЛЮ: Един има... За мене.

МАТА: То са не знай.

КОЛЮ: Кво са не знай?

МАТА: Дали за тебе или за мене.

КОЛЮ: Моят гроб да не са бута! Лично съм си го изкопал от десната страна на Станкиния. Никой да не ми зима гроба.

МАТА: Ти сега що си ми сърдит?

КОЛЮ: Не съм.

МАТА: Ми що си напушен такъв?

КОЛЮ: Ти що бега в града? Три месеца липцва.

МАТА: Отидох да си видя децата.

КОЛЮ: Ами що си изкла добитъка?

МАТА: Що! Щото месото в града скъпо. Да апнат малко благинка.

КОЛЮ: Замина и са не обади, баре, жива ли си, здрава ли си.

МАТА: Как да са обадя! Телефона скъп. Захари ми дума: петнаесе лева на месец ми идва, мале, само телефона.

КОЛЮ: Ми драсни едно писмо, ма!

МАТА: Писмо!.. Аз писмо не съм писала от времето, га Стоен бе запас в Дупница.

КОЛЮ: Сега ша ми кажеш, ама честно и почтенно - ти от мене ли бега преди три месеца в града?

Мата мълчи.

Бега, щото са уплаши, че е дошло време да са съберем... Цел живот ли ша бегаш от мене, ма?

Мата мълчи.

Моята Стана, га я фана инцулта, целата десна страна й са изкриви и езика си не може да обърне в устата и един ден ми шъпне нещо, аз не чувам, па тя ма вика с левата ръка: Наведи са , вика, по близо да ма чуеш. И аз са навидам, а тя изрича от ясно по-ясно следнята мисъл: Кога умра, да вземеш Мата. Да са сберете двата, че и тя църна вдовица. И цел живот ти е на сърце.

МАТА: Туй Стана ли го вика?

КОЛЮ: Стана ми, кой!

МАТА: Е, това го не верувам. Това Стана никогиж не може да го рече.

КОЛЮ: Не може, ама го рече.

МАТА: Стана да каже да са вземем? Абцурд! Стана, дето събра целото село и дето ми вика на портата пред синките: Излез, Мато, излез, уруспийо

проклета, излез, па ми влез в къщата, моят Колю та чека одъра да му постелеш, гащите да му опереш.

КОЛЮ: Тогава тя бе временно изумела и аз я подбрах къде къщи. И после като ѝ казах, че си вземам дърмите и си тръгнувам дето ми очи видят, е тогава да са е повторило туй събитие? Да ти е викала на портата втори път? После, то четирсе годин минали, тя ми говори какво и казала Станка преди четирсе годин.

МАТА: Четирсе годин, ама питаш ли ма през туй време как съм живела? Питаш ли ма? Ами ,кога са върна Стоен от запас в Дупница, ем го бех предупредила писмено какво са случи в негово отсъствие, и па ми насини окото... И после лъгах,че съм настъпала мотиката. И въпреки туй, кога Стоен го фана умора на пикочния меур и тоя умор го умори и седем деня не можа да са изпика, и пожълте целия - през нощта, преди да са спомине ми каза: Мато, аз сега заминавам, ама нема да та оставя! Сметам да та наблюдавам ежедневно и ежечасно отгоре, какво правиш доле... И до ден днешен ма наблюдава.

КОЛЮ: Много интересно отде та наблюдава.

МАТА: Аз, ако знам отде ма наблюдава... ама не знам. Чак кога отида при него,тогава ша узнам, ама полза никаква.

КОЛЮ: Той, Стоен и в гроба си тоталитарицт. Цел живот - тоталитарицт! Умре и па такъв си остана. Ич може ли никаква самостоятелност да немаш. Сега нали е демокрация?

МАТА: Демокрация! А не ми отваряй устата... ! Какво ти има на ризата?

КОЛЮ: Какво ми има?

МАТА: Съдрана под мишката.

КОЛЮ: То не са забелезва.

МАТА: Аз как я забелезах... А свали я да я закърпя.

КОЛЮ: Сега требва и елека да свалям. А друг път.

МАТА: Свали я, свали я, тъкмо си ма намерил в настроение.

Кольо съблича елека, сваля ризата. Под нея има дебела ватена фланела. Мата сваля ръкавиците, с които е през цялото време до сега, измъква от кърпата за глава една забодена игла с конец и започва да кърпи.

Отвън се чува шум на спираща кола. След малко вратата на кръчмата се отваря. Влиза Меги. Облечена е в ефектно кожено палто.

МЕГИ: Добър вечер... Не ме ли познахте?

МАТА: Меги!?

МЕГИ: Аз съм, лельо Мато...

Колю припряно облича ризата и елека. Мата забожда иглата на кърпата и слага ръкавиците...Меги поривисто отива да ѝ целуне ръка, но ръкавицата ѝ пречи.

МАТА: Да не съм поп, ръка да ми цалуваш!

През това време Колю слага дърва в печката, за да се намира на работа...
Напрегнато мълчание...

МЕГИ: Не ме очаквахте, нали? Да не сте ме забравили, ей!

КОЛЮ: А-а...Как ша та забравим.

МЕГИ: Щото аз всеки ден си спомням за вас. Всеки ден! Знаете ли колко пъти се каня да ви дойда на гости... Викам си, какво ли правят бай Колю и леля Мата... Ама вие да не сте се оженили?

МАТА: */студено/* Ти сега що си тук?

МЕГИ: По работа... Ама и минавам специално да ви видя... Гледам кръчмата - свети. Няма начин да не сте вътре. Кой е сега кръчмар на моето място?

МАТА: Кръчмар сега е Петко.

МЕГИ: Петко? Че той нали е горски.

МАТА: Не е вече горски. Уволниа го.

Меги отива зад тезгяха.

МЕГИ: Какво си пиете? На самообслужване ли е вече тука?... Чашите, естествено, мръсни. */изважда кърпа, избърсва една чаша/*. Ето, слагам си 50 грама мастика. Колко е сега мастиката?

КОЛЮ: Можеш ли ги разбра.

МЕГИ: Асортимента - беден...Само вафли. Кроасани има ли?

МАТА: Нема. Кой ша ти консумира курасани в Сливово.

МЕГИ: Нещо ново към вас?

МАТА: Та казваш по работа си тука?

МЕГИ: И по работа , и да се видим.

МАТА: И какво работиш сега?

МЕГИ: Бай Кольо, седни, де! Защо стоиш прав?

КОЛЮ: Топля са на печката. Цел ден мръзна с овците.

МЕГИ: Ама ти ли си овчар?

КОЛЮ: Аз ами, кой друг.

МАТА: Нали Мунчо вече го нема.

МЕГИ: Да ти направя един масаж, щом си измръзнал. Да видиш как ще се затоплиш. */сваля палтото си/*

Мата се наостря. Колю е силно притеснен.

МЕГИ: Ела, седни на този стол. Туй ми е новата професия на мене.

МАТА: Че туй професия ли е?

МЕГИ: Имам собствен кабинет. Китайски масаж и акупунктура.

МАТА: Как?

КОЛЮ: Акупунктура, ма... С едни дълги игли. Забиват ти иглите в специално коцентрирани точки. Вестниците писаа...

МЕГИ: Ще ти го направя без игли, бай Колю, защото иглите не ги нося.

МАТА: Що без игли? Я вземи моята игла и му я забий в гъзо. Колю, я свали патурите!

КОЛЮ: Ти що не млъкнеш, ма! Да не си вече пиена?

МАТА: Не съм пиената аз, ами ти май пак са опи.

КОЛЮ: Кво ли съм седнал да са разправам с тебе. Аз ша отида да си издоя козата, че ей, вече мръкна.

МАТА: Че тя, козата ти, нали са споминала.

КОЛЮ: Спомина са, бог да я прости.

МАТА: Е?

КОЛЮ: Какво, е? Такава е приказката, ма... Ха, говорете си по женчки.

Колю, сърдит, излиза. Двете се смеят като едно време. Ледът се е разтопил.

МАТА: Извиневай за либопитството, ама сега ша ми отговориш ли на един въпрос?

МЕГИ: Питай, не се притеснявай.

МАТА: Добре ли си?

МЕГИ: Добре съм, лельо Мато.

МАТА: Е, как е там?

МЕГИ: Къде?

МАТА: В Париж.

МЕГИ: В Париж ли? Защо в Париж?

МАТА: Петко тъй каза: Мегито е в Париж.

МЕГИ: Глупости! От къде му е хрумнало.

МАТА: Видели сте се лани в участъка... На споразумението.

МЕГИ: Какво споразумение?..

МАТА: С дедектива.

МЕГИ: А, да!.. Вярно, че бях казала на Петко такова нещо. Къде ще отидеш сега, вика. В Париж, му викам.

МАТА: И не стигна до Париж?

МЕГИ: Не стигнах... Мого скъп билета.

МАТА: Обажда ли са?

МЕГИ: Кой?

МАТА: Оня... Църния арап от Ливан, дето му беше продавачка на магазина в София.

МЕГИ: А-а... Не се обажда, разбира се.

МАТА: И сега сама ли живееш?

МЕГИ: Не... Омъжих се, лельо Мато.

МАТА: Ма, не думай! Честито да ти е. И от къде е момчето?

МЕГИ: От града е... Е, не е съвсем момче, де.

МАТА: Да не е некой дрът ерген?

МЕГИ: На 42 е.

МАТА: Е, пак бива. Занаят има ли?

МЕГИ: Бизнесмен е. Представител на една японска фирма, която произвежда кожени палта в България.

МАТА: А ръкавици правят ли?

МЕГИ: И ръкавици също.

МАТА: Захари, например ми купи тия кожени ръкавици от Пазарджик за девет лева по намалените цени.

МЕГИ: Много хубави ръкавици.

МАТА: Все са каня да та питам - ти баща, майка имаш ли?

МЕГИ: Имам, разбира се.

МАТА: Е, като имаш - те що са не явиха никакви, след като цела година беше тука пощаджийка и магазинерка?

МЕГИ: Какво да ти разправам - тя дълга и широка.

МАТА: Ако не е за разправяне, недей!

МЕГИ: Като завърших гимназия - английска езикова - и отидох в София да кандидатствам...

МАТА: За студентка?

МЕГИ: Аха... Обаче, ме спухаха на изпита по литература. Уж най-лесната тема: Българската народопсихология като бит и душевност в романа на Иван Вазов "Под игото".

МАТА: "Под игото" съм го чела. В четвърто отделение.

МЕГИ: И аз го бях чела, поне десет пъти, ама като излезоха резултатите - номер 3284 - слаб 2.

МАТА: Е, що така?

МЕГИ: Не знам. И до сега не мога да си го обясня.

МАТА: И после?

МЕГИ: И после останах в София. Срам ме беше да се върна. И излъгах нашите, че съм приета.

МАТА: И що ги лъга?

МЕГИ: Защо! Защото не познаваш баща ми. Взех си квартира. Той ми прашаше пари за наем, за храна, за студентска такса... После се хванах на работа в магазина на арабина от Ливан... После знаеш какво се случи... Дойдоха рекетъорите, той избяга, аз отидох при другия арабин Гамал и така нататък... Говорихме веднъж по този въпрос, нали?

МАТА: Говорихме. Аз тогава май много та засегнах.

МЕГИ: Тури му пепел.

МАТА: Ти не си такава, нали?

МЕГИ: Каква?

МАТА: Не ма карай да я казувам тая дума.

МЕГИ: Уруспия?

МАТА: Добре де, можеше да не я казваш.

МЕГИ: Ти нали така ме нарече.

МАТА: Може да съм сбъркала.

МЕГИ: Не си сбъркала... Такава бях. Проститутка. Обаче скъпо платена проститутка... Нямахме начин, лельо Мато. Нямахме никакъв друг начин.

МАТА */през сълзи/*Все та мисля. Все не ми излизаш от главата. Добро момиче, убаво момиче, умно момиче - толко ли не можа да си намериш некое добро момче.

МЕГИ: Добрите момчета, лельо Мато, днеска хич ги няма. Добър ли си - изхвъркваш от тоя живот... А, бе какво да ти разправям.

МАТА: Ами баща ти?

МЕГИ: Баща ми дойде един ден в квартирата без предупреждение. Някой му казал изглежда. И стана една...

МАТА: Много ли та би?

МЕГИ: Първо наби клиента. Изхвърли го гол на улицата.

МАТА: А ти?

МЕГИ: Аз избягах...

МАТА: Къде избега?

МЕГИ: Тук... В Сливово. При вас. Прочетох обявлението във вестника, че се търси магазинерка.

МАТА: Извиневай пак, че та питам, ама лошо ли ти бе тука?

МЕГИ: Напротив, много добре ми беше.

МАТА: И сега?

МЕГИ: Сега... Нали ти казах. Омъжих се. Имам собствен кабинет за китайски масаж и акупунктура.

МАТА: И де го мъжът ти?

МЕГИ: Тук е.

МАТА: Къде тук?

МЕГИ: В колата.

МАТА: В колата? Ми що го държиш в колата човека? Я го пусни да влезе.

МЕГИ: Нямаме време, лельо Мато. Ще си вървим. Стана тъмно, пътят дълъг - не ми се кара на фарове.

МАТА: Колата твоя ли е?

МЕГИ: На неговата фирма. По работа сме тръгнали.

Влиза Кольо.

МЕГИ: Бай Кольо, издои ли си козата?

КОЛЮ: Аз козата я издоих, ами тая кола с четири фарове на покрива каква марка е?

МЕГИ: Джип "Чероки".

КОЛЮ: А тоя мъж, дето пафка цигара от цигара вътре кой е?

МАТА: Тоя мъж е мъжът на Мегито. Бизнесмен от японска фирма.

Чува се нетърпелив сигнал от джипа.

КОЛЮ: Що не влезе в кръчмата, ами бибипка такъв като алтав?

МАТА: Ората по работа са тръгнали, немат време.

КОЛЮ: По каква работа, например?

МАТА: Много пък си либопитен... Имат си работа ората. Може да не е за разправяне.

МЕГИ: Изкупуваме кожи, бай Кольо. Обиколихме цялата околия. Минахме от тук само да ви видя.

Джипът отново се обажда.

КОЛЮ: И какви кожи изкупувате?

МЕГИ: Овчи кожи. Японците ги обработват и правят от тях кожуси.

МАТА: И като колко давате за една кожа? Щото аз овците ги изклах и имам девет кожи.

МЕГИ: За тебе - пет лева на кожа.

МАТА: Става... Той и Кольо има една кожа за продан. От козата.

МЕГИ: За съжаление кози кожи не изкупуваме.

КОЛЮ: Аз тая кожа и без това не я давам. Аз вечер на тая кожа си топля нозете.

Джипът пак свири.

МЕГИ: Ще кажа на мъжа ми, че имаш кожи за продан. Ей сега ще се върна.

Меги излиза.

КОЛЮ: */тихо, сякаш ще го чуят/* Мато, тук има нещо съмнително. Да не минават границата, ма?

МАТА: В Турция ли ша бегат, бе? Ората са замогнати.

КОЛЮ: Може да е некаква контрабанда. Тук нали нема митница. Митницата чак в Малко Търново.

МАТА: Обикалят селата, бе. Нали чу - японцки кожи купуват.

КОЛЮ: Как японцки, ма? Нали овцете - българцки.

МАТА: Българцки, ама като ги купят и стават японцки.

КОЛЮ: Акъллии ора са туй японците. Това Ирошима, Нагазаки - нищо не мож ги спре. Телевизорите- техни, манитофоните - техни, сега кожусите - техни. Американците само ядове берат с тех. Син ми пише от Калифорния: дето да са обърнеш, тате, все японцки стоки. А що са отнася до японцките афтонобили - японцките афтонобили ем евтини, ем здрави. Син ми си купил един японцки афтонобил. Ената, пише, тате, ената е по - стабилна от долара. Ама ени немал и ми праща по човек петстотини долара.

МАТА: И де го човека?

КОЛЮ: Ша доде през месец май.

МАТА: А син ти?

КОЛЮ: Син ми нема сега да доде, щото немал още зелена карта. Като си извадя зелена карта, и веднага ша дода, пише.

МАТА: Че каква е тая зелена карта?

КОЛЮ: И аз не знам.

МАТА: Ти нещо си са объркал. Сигур е червена картата.

КОЛЮ: Червена! Как ша е червена. В САШ нема БКП.

МАТА: Ми тогава ще е на американцките земеделци. Никола Петков нали бега в Америка.

КОЛЮ: Никола Петков не бега в Америка. Никола Петков вий, комунягите го обесийте. Гемето бега.

МАТА: Тя сега Геметовата щерка ша ви оправи... Ти от кое Безенесе беше?

КОЛЮ: А стига, де. Политически дебат точно сега не ми са води.

Влиза Меги.

МЕГИ: Лельо Мато, може ли да прескочим до твоята къща за кожата. Извинявай, ама мъжът ми нещо не е разположен.

МАТА: Какво му има?

МЕГИ: Боли го корема.

МАТА: Ми да доде и момчето у дома. Ша му дам сушени дренки.

МЕГИ: Не, няма нужда. Тръгваме ли?

МАТА: Ами Колювата кожа, що и нея не я купите. Може някъде да са търсят такива кожи. Колювата коза беше дръта, кожата й сигур е много яка.

КОЛЮ: Аз кожа за продаване немам.

МАТА: Връй тогава да поразпиташ по къщите, бре! Дянков Димитър лятоски закла шест овци.

КОЛЮ: То и баба Мира оня ден си закла овцата.

МАТА: А връй с нас!

КОЛЮ: Как ша оставим тука отворено, ма? Петко още го нема.

МАТА: Кой ша влезе сега у кръчмата, бе? Ората немат пари. Само ние с тебе - пиениците. А връй напреж, че темно. Гаси ламбата да не са аби ток.

Колю гаси лампата. Тримата излизат. След малко вратата се отваря. В тъмното влиза човек с бомбе. Оглежда се. Тръгва опипом към тезгяха и влиза в съседното помещение, което служи за поща.

На вратата се появява Петко. Пали осветлението. Оглежда подозрително кръчмата. Чува шум и силно уплашен извиква:

ПЕТКО: Има ли некой тук?

Тишина... Петко още по - уплашен грабва лопатката до печката.

Твоята мама, кой си ти!. Мишка ли си - бегай, човек ли си - легай! Стрелям на месо!

Зад тезгяха излиза мъжът с пистолет в ръка.

МЪЖЪТ: Махни тая лопата!

Петко покорно я поставя на пода.

Отдръпни се три крачки назад... Седни на стола!.. Така.../сваля бомбето/ Позна ли ме?

ПЕТКО: Познах Ва... Ако сте дошел за парите, ша ти ги върна във вид на овце... Немам ги в наличност.

МЪЖЪТ: Къде има тук тоалетна?

ПЕТКО: Каква тоалетна?

МЪЖЪТ: Кенеф, бе! Къде ви е кенефа?

ПЕТКО: А-а, за нуждника ли питаш? Нуждника е отвънка.

МЪЖЪТ: Да ви пикая на селото. Тук в кръчмата няма ли?

ПЕТКО: Нема.

МЪЖЪТ: Къде е?

ПЕТКО: Излизате отвънка и вдесно. Ама внимавай, щото едната дъска е вчупена.

МЪЖЪТ: Преди тук имахте един фенер... Къде е?

ПЕТКО: Под тезгяха.

Мъжът излиза с фенера. Петко трескаво отива зад тезгяха, отваря кутията с парите от оборота и ги прехвърля в джобовете си... Мъжът влиза.

МЪЖЪТ: Така... Всичко е наред.

ПЕТКО: Сигур корема Ва боли. Мен така, оня ден като ма присви и ни напред, ни назад... Фелдшера от Ябълчево вика - или е вирус, или е колит на дебелото черво.

МЪЖЪТ: Как е тук положението?

ПЕТКО: Положението са нормализира.

МЪЖЪТ: Старците успокоиха ли се?

ПЕТКО: Успокоиха са. Аз ги успокоих.

МЪЖЪТ: Добре.

ПЕТКО: Аз думата си на две не прекършвам. Кажа ли нещо - край. Сега, ако трябва нещо да ви връщам...

МЪЖЪТ: Какво да връщаш?

ПЕТКО: Некаква сума...

МЪЖЪТ: Нищо няма да връщаш... Колко беше сумата?

ПЕТКО: Петстотин.

МЪЖЪТ: Изхарчи ли ги?

ПЕТКО: Купих две-три овце, щото ма съкратиха от горски и са занимавам с фермерство... И магазина е под мое обслужване, както и пощата... Но, ако кажете, ша събера една част.

МЪЖЪТ: Няма нужда. Дал съм ти ги, подписахме споразумението и точка. Пито платено... Да не си казал на някого?

ПЕТКО: Не съм.

МЪЖЪТ: Правилно!

ПЕТКО: Вий по каква работа насам?

МЪЖЪТ: Слушай... Ти познаваш района, нали?

ПЕТКО: Аз района, със затворени очи да ма пуснеш, пак ша са оправя... Сека трънка познавам.

МЪЖЪТ: Не ме интересуват трънките... Селата знаеш ли ги?

ПЕТКО: Бе как да не ги знам. Нали всичките села от района съм ги забикалял петнаесет, че и повече години.

МЪЖЪТ: Нощно време можеш ли да се справиш?

ПЕТКО: Абсолютно!.. Защо питате?

МЪЖЪТ: Селата в района са осем. Едното отпада. Другите седем можем ли да ги обходим за една нощ?

ПЕТКО: Пеша?... До сутринта нема да можем.

МЪЖЪТ: Как пеша!.. С джипа.

ПЕТКО: Само, че тука народът рано си лега. От осем нататъка сичко живо спи.

МЪЖЪТ: Именно. Това е целта.

ПЕТКО: Ша крадем овце!?

МЪЖЪТ: Глупости!

ПЕТКО: Нали събирате овчи кожи?

МЪЖЪТ: Аз купувам, аз не крада... Целта на занятието е друга.

ПЕТКО: Каква е целта на занятието?

МЪЖЪТ: Хиляда долара... Стигат ли ти?

ПЕТКО: Колко?

МЪЖЪТ: Хиляда.

ПЕТКО: Лева?

МЪЖЪТ: Не се прави на глух. Долара. Хиляда долара. Хиляда и петстотин лева. Печелиш ги за една нощ от воле.

ПЕТКО: И като как ша стане тая работа.

МЪЖЪТ: Много просто. Проверена система... В Горска поляна църквата е затрита напълно и отпада. В Голямо Дъбово, Ябълчево и Овчарово покривът е пробит, а вратите са вързани с тел. Църквата в Бельовица има катинар. Ръждясал, поне двацетгодишен. В Босилково и Катунаре вратите са залостени отвътре, но прозорците са изпочупени. Във вашето Сливово ключът бил у бай Колю... Това е положението с църквите в района... ?

ПЕТКО: Не.

МЪЖЪТ: Кое не е ясно?

ПЕТКО: Ми то кажи речи нищо не е ясно.

МЪЖЪТ: Сега ще ти се изясни. Във всяка църква има най-малко по пет икони, които се лющят от влагата и се съсипват. Никъде не се водят. Никой не ги търси... Сега ясно ли е?

ПЕТКО: Ако ни видят?

МЪЖЪТ: Аз чакам извън селото със загасени фарове. Ти работиш.

ПЕТКО: Тая работа не е шега работа.

МЪЖЪТ: Допускам да се съберат около дваайсет икони. Давам ти по 50 долара на икона. За всяка бройка отгоре - по още 50.

ПЕТКО: Жълт кантарион не щеш ли?

МЪЖЪТ: Жълт кантарион не ща.

ПЕТКО: А гъби?.. Местата ги знам абсолютно. С камион да ги товариш.

Влиза Колю. Директно на мъжа:

КОЛЮ: Ти ли си безмесмена от японската фирма?

МЪЖЪТ: Аз съм, да.

КОЛЮ: Оди да отвориш жипа, щото има еднаесе кожи да са товарят.

Мъжът излиза. Колю сядна на масата.

ПЕТКО: Аз възнамерявам да затварям вече.

КОЛЮ: Я, дай още един облак!

Петко неохотно му налива.

КОЛЮ: Тоя човек кво разправя?

ПЕТКО: А... нищо... Нищо не разправя.

КОЛЮ: Ами кво си ортувайте двата толко време? Той напусна жипа преди дваесе минути и влезе у кръчмата.

ПЕТКО: Нищо... Абсолютно нищо... Мълчи си човека.

КОЛЮ: Значи мълчи... И не пие?.. Нищо не е пил.

ПЕТКО: Шафьор човека. Как ша пие.

КОЛЮ: Аз тоя човек не го ли познавам?

ПЕТКО: Кой човек?

КОЛЮ: Тоя човек... Виждал съм го некъде.

ПЕТКО: Къде па ша си го видел... Той пътник човек - минава, заминава.

КОЛЮ: Бил мъж на наша Меги, ама не е за веруване.

ПЕТКО: Мъж на Меги?!

КОЛЮ: Тя лично ми каза, ама не вервам.

ПЕТКО: Що да та лъже?

КОЛЮ: Може и да е верно, ама е съмнително.

Влизат Меги и Мата.

МЕГИ: / на Петко/ Ти що не миеш чашите, бе!.. Дай на леля Мата една мастика и на мене една ракия.

ПЕТКО: Ракия нема.

МЕГИ: Лична ракия нямаш ли?

ПЕТКО: Лична ракия имаме.

МЕГИ: Налей тогава от личната. Ще си платим.

Петко ѝ налива ракия. Влиза Мъжът. Сяда при Мата.

МЪЖЪТ: Хайде сега да си оправим сметките.

МАТА: Кво пиеш?

МЪЖЪТ: Мерси... нищо няма да пия.

МАТА: Що не останете тука тая вечер. В мойта къща. Стаи много. А, Меги?

МЕГИ: Както каже мъжът ми.

МАТА: Ти, момче, от къде си?

МЪЖЪТ: От далече съм.

МАТА: Баща имаш ли?

МЪЖЪТ: Имам.

МАТА: А майка?

МЪЖЪТ: И майка имам.

МАТА: Имаш... А дедо, баба?

МЪЖЪТ: Дядо умря. И баба също. По майчина линия.

КОЛЮ: По бащина линия живи ли са?

МЪЖЪТ: И по бащина линия умряха.

КОЛЮ: Колко годишни бая?

МЪЖЪТ: Към осемдесет.

КОЛЮ: Млади ора!

МАТА: /внезапно/ Я ми кажи сега тебе ли псувах лани, га извади пищов срещу мене да ма стреляш.

МЪЖЪТ: Не псува мене, ами майка ми.

КОЛЮ: Я, мани капата!

Мъжът сваля шапката.

КОЛЮ: Мани сега и очилата.

Мъжът сваля очилата.

МАТА: Що са криеш, бе? Що са декизираш такъв?

МЪЖЪТ: Напротив, никак даже не се крия. Идвам съвсем открито. И жена си вода със себе си.

ПЕТКО: Той, лельо Мато, изобщо не се е крил. Веднага ми се представи кой е.

КОЛЮ: Тъй...А сега да са мааш...Да са маате и двата с жена си.

МЕГИ: Добре...Хайде да тръгваме...Оправи си сметката с леля Мата.

МЪЖЪТ: За колко се пазарихте?

МЕГИ: По пет лева на кожа.

Мъжът подава 50 лева на Мата и тръгва към вратата.

МАТА: Чекай!..Къде тръти такъв!..Петко, развали ми тая бакнота.

Петко взема парите.

Дай на господина пет лева ресто.

МЪЖЪТ: Не, моля ви се, няма нужда.

МАТА Е, щом нема нужда...Петко, дай си ми обратно бакнотата.

Петко ѝ връща парите.

Седни сега за малко да та запитам нещо.

Мъжът сяда.

Здрав, прав мъж! Колко си годишен?

МЪЖЪТ: На 39 съм.

МАТА: Тъй... На 39... Ти, Кольо, на колко си?

КОЛЮ: Що питаш, нали знаеш?

МАТА: Тъй... ли сега ми каза като как стана тая работа - Колю да ти отнеме ливолвера?

Мъжът внезапно се засмива. Мата също. Меги тънко се изкискава. Петко започва глупаво да им приглася. Смехът не заразява единствено бай Колю.

КОЛЮ: Що са смеете, бе! Кво смешно има тука?

Това предизвиква нов взрив от смях.

МЪЖЪТ: /смейки се/ Ей за тая работа ме уволниха... вика: "Измитай се незабавно. Да се оставиш на някакъв дърт селяндур да ти отнеме служебното оръжие"... Извинявай, бай Кольо.

МАТА: Дрът, дрът, ама як. С тия железни ръце - като клещи... Значи та уволниа по тая причина.

МЪЖЪТ: Всяко зло за добро.

ПЕТКО: Тъй, ами. Всяка служба с оръжие е опасна. И аз сега без пушка съм си по-добре.

МЪЖЪТ: */разчувстван/* Всъщност аз ви дължа едно голямо извинение... Извинявай, лельо Мато! */навежда се да ѝ целуне ръка /*.

МАТА: */дръпва се като ужилена/* Айде сега, ръка ша ми цалуваш! Аз да не съм поп.

МЪЖЪТ: */отива при Колю/* Бай Кольо...

КОЛЮ: */великодушно му разрешава/* Ти на мен не ръка, ами задника трябва да ми цалуваш, ама нейсе - нека я закопаме тая история... А, седнете, де!.. Дайте сега да ва запитам кога са събрайте двата с Меги?

МЕГИ: При следователя... На очната ставка.

МЪЖЪТ: Право да ви кажа, аз още като я видях тук, в кръчмата, и си паднах по нея.

МЕГИ: Той ме спонсорира да открия салона за акупунктура. Даде ми първоначалния старт така да се каже.

МАТА: Баща ти и майка ти беа ли на сватбата?

МЕГИ: Сватба не сме имали още, лельо Мато.

МАТА: Как не сте имали?

МЕГИ: Не сме уредили формалностите, ама това няма значение.

КОЛЮ: Ама наедно ли живеете?

МЪЖЪТ: Ами как иначе. Живеем в моя апартамент.

КОЛЮ: Тъй... Властите не ва ли гонят?

МЕГИ: */сmee се/* Не, бай Кольо, не ни гонят.

КОЛЮ: Значи, без печат в пасапорта?

МЕГИ: Без печат.

КОЛЮ: Слободно съжителство... Демокрация.

МЪЖЪТ: Демокрация.

КОЛЮ: Тоя жип твой ли е?

МЪЖЪТ: На фирмата е... Ама все едно, че е мой.

КОЛЮ: Как така все едно, че е твой?

МЪЖЪТ: След две години става мой. Такъв е договорът.

ПЕТКО: Японцка работа... А аз - дваесет и пет години, че и повече - служба и накрая - сдавай служебното оръжие.

КОЛЮ: От японците убави пари зимаш ли?

МЪЖЪТ: Работя на процент - според кожата, които закупя.

КОЛЮ: И като колко си докарваш месечно?

МЪЖЪТ: Зависи... Средно по 1500 долара.

ПЕТКО: 1500 долара!..Това прави близу 2 хиляди лева.

КОЛЮ: Две иляди..Че тя овчата кожа излиза по-скъпа от човешката. Мойта пенция нема осемдесе. А Матината пенция с увеличението...

МАТА: Айде сега! Стига с тези пенции... Я, ми кажи ти какво стана с Мунчо?

МЪЖЪТ: Кой Мунчо?

МАТА: Кой Мунчо... Глухонемото... Пламенчо, дето идва да го арестуваш.

МЪЖЪТ: А-а...не знам.

МАТА: Как не знаеш?

МЪЖЪТ: Нали напуснах. Не съм се интересува повече.

МЕГИ: Не знаем, лельо Мато, и аз често се питам какво ли стана с това момче.

МАТА: Надевам са да са е оправил... А, наздраве! */гаврътва на един дъх чашата/* Петко, дай още една мастика! Дай и на японцеа!.. Аз черпя. За кожата.

МЪЖЪТ: С кола съм.

МАТА: Нема кола, нема жип! Тука ша спите тая вечер. Нали, Меги?

МЕГИ: Както каже мъжът ми.

МАТА: Кажы, бе, ракетъор с ракетор! Имаш ли още пищов?

ПЕТКО: Нема... Пищов вече нема.

КОЛЮ: Ти отде знаеш. Никой не та пита.

МЪЖЪТ: Имам пищов, разбира се... Ето го... */показва го/* И разрешително имам.

МАТА: Я, прибири тоя пищов и право вкъщи! Забери жена си и да вървим!

МЕГИ: Не ми се обиждай, но много искам да спя в старата си квартира. Свободна ли е още?

КОЛЮ: Тя квартирата - свободна, Проичов Димитър три години не се е вяствал - ама клича у кмета.

ПЕТКО: Не е у кмета ключа, а кмета го остави при мене на съхранение, в случай, че Проичов Димитър са върне внезапно... Ето го ключа.

МЕГИ: Дай ми го.... Аз тръгвам напред да оправя леглата. */на Мъжът/* Ти знаеш къде е, нали?

МЪЖЪТ: Господин Петков ще ми покаже.

МЕГИ: Лека нощ, лельо Мато. Лека нощ, бай Кольо.

МАТА: Лека нощ.

Меги излиза.

КОЛЮ: Значи, слободно съжителство? Демокрация?

МЪЖЪТ: Демокрация.

МАТА: Ти блок имаш ли?

МЪЖЪТ: Блок?...А-а, да... Имам блок.

КОЛЮ: Голем ли е?

МЪЖЪТ: Осем етажа.

КОЛЮ: Как осем етажа? Питам та за стаите. Колко стаи имаш у блока?

МЪЖЪТ: Две стаи и кухня.

КОЛЮ: На твое име ли е записан?

МЪЖЪТ: На мое.

КОЛЮ: Имаш ли натурален акт?

МЪЖЪТ: Имам, защо?

КОЛЮ: Значи други ора немаат претенции?

МЪЖЪТ: Нямаат... Първата ми жена взе другия апартамент - по-големия и там живее с детето.

МАТА: Ма ти парясник ли си?

МЪЖЪТ: Разведен съм, да.

КОЛЮ: Меги известна ли е за туй ти положение? Знае ли, за първия ти брак.

МЪЖЪТ: За първия ми брак, знае.

МАТА: Ма ти и втори път ли си са бракувал?

МЪЖЪТ: И втори. Но в момента съм в процес на развод.

МАТА: Меги туй знае ли го?

МЪЖЪТ: Знае го.

МАТА: И какво възнамеряваш да правиш?

МЪЖЪТ: Възнамерявам да спечеля много пари, да построя една голяма къща на три етажа, с басейн, сауна и тенискорт, да купя голям ресторант и малка бензиностанция...

МАТА: И кога ша са ожените?

МЪЖЪТ: Тогава.

КОЛЮ: С две думи - на кукуво лето.

МЪЖЪТ: Господин Петков...

ПЕТКО: Аз.

МЪЖЪТ: Ще ми покажете ли къщата?

ПЕТКО: Веднага.

МЪЖЪТ: Лека нощ.

МАТА: Лека да ви е.

Мъжът и Петко излизат от кръчмата...Навън.

МЪЖЪТ: След петнайсет минути да си готов.

ПЕТКО: Рано е... Трябва да затворя кръчмата, пък старите не искат да си ходят.

МЪЖЪТ: /смее се/ Те любов ли въртят двамата?

ПЕТКО: Ами... Нещо такова.

МЪЖЪТ: Заклучи ги от вѐн тогава... Къщата на стария близо ли е?

ПЕТКО: Аха.

МЪЖЪТ: Влез у тях и потърси ключа от църквата. Ще почнем от Сливово. После поемаме към Голямо Дъбово. Давам ти половин час. Чакам те направо пред вратата на църквата... Какво има?

ПЕТКО: А-а... Нищо... Нищо нема...

МЪЖЪТ: Аванс искаш ли?

ПЕТКО/мълчи срамежливо/

МЪЖЪТ: Ето ти 200 долара. Две по 100.

ПЕТКО: Немаше особена нужда.

МЪЖЪТ: Хайде тръгвай... Чакам!

През това време в кръчмата.

КОЛЮ: Ти сега що млъкна?

МАТА: Сметам да си одя. Да доди Петко да си уредим сметката.

КОЛЮ: Ти ли черпиш?

МАТА: Аз черпя - за кожите.

КОЛЮ: Ти не ми даде отговор на въпроса.

МАТА: На кой въпрос?

КОЛЮ: Ти от мене ли бега преди три месеца в града?

МАТА: От тебе.

КОЛЮ: И сметаше ич да са не връщаш?

МАТА: Сметях.

КОЛЮ: И затуй си изкла добитъка?

МАТА: Затуй.

КОЛЮ: И що така? Толко ли ма мразиш?

МАТА: Аз, ако та мразя, немаше да направя тая глупост, че да са върна наново.

КОЛЮ: Следователно?

МАТА: Какво следователно?

КОЛЮ: Ти ша кажеш какво следователно.

МАТА: Ти мойто лозе що не го иска?

КОЛЮ: Що ми е твоейто лозе. Аз си имам мойто лозе.

МАТА: Нали имаш натурален акт, че земята на мойто лозе си е твоята земя от едно време.

КОЛЮ: Моята земя си е. Нали ми я взе Стоен га правейте куперацията.

МАТА: Не ти я взе Стоен, ами политиката бе такава.

КОЛЮ: Убаво, де... Нема сега да намисаме политиката.

МАТА: Върнаа ли ти земята в реални граници? Върнаа ти я. Що я не щеш сега?

КОЛЮ: Какво ша я правя тая земя? Едно време насила ни вкараа в куперацията, сега насила ни изкараа... Дай барем да куперираме мойто лозе с твоято лозе.

МАТА: Как да ги куперираме?

КОЛЮ: Да манем оградата, ма. И да ги работим с тебе двата, общо.

МАТА: Немам нищо напротив.

КОЛЮ: И като куперираме двете лозета, да куперираме и гроздето. И то общо.

МАТА: И затуй немам напротив.

КОЛЮ: Тогавя трябва и виното да куперираме.

МАТА: И тук немам напротив.

КОЛЮ: Ми туй вино, щом ша бъде общо, значи ша го пием общо.

МАТА: Как общо?

КОЛЮ: Ми тъй, ма... Ако искаш в мойта къща, ако искаш в твоята къща.

МАТА: Аз в чужда къща вино не пия. Който иска да пие вино, да заповяда в мойта къща.

КОЛЮ: Аз в твоята къща съм влизал само веднъж през целия си съзнателен живот.

МАТА: Че кога е било то?

КОЛЮ: Кога...Преди дваесе годин. Кога додох да сложа една китка на Стоен.

МАТА: Верно.

КОЛЮ: Ама преди петаесе годин, кога са спомина Станка, ти изобчто не доде у нас.

МАТА: Не додох у вас, обаче на гробището додох.

КОЛЮ: Е, сега, ако искаш, можеш да додеш.

МАТА: Къде?

КОЛЮ: Вкъщи.

МАТА: Кога да дода? Сега или изобчто?

КОЛЮ: Сега за изобчто.

МАТА: Брей, много пък си бил итър! Ти що не додеш?

КОЛЮ: Да дода, ама в коя стая? В Стоеновата стая не искам.

МАТА: Значи аз да дода да легна в леглото на Стана?

КОЛЮ: Ша спим в одаята, ма. На одъра.

МАТА: Ей, Кольо... Ти изуме, бе... Ти сериозно ли ги ортуваш тия приказки?

КОЛЮ: Абсолютно.

МАТА: Туй е паратика работа! Я, да си одим по къщите, че кое време стана...

Мата тръгва към вратата. Натиска дръжката. Вратата е заключена.

КОЛЮ: Какво има?

МАТА: Какво има. Не мога да изляза. Некой ни е залостил отвънка.

КОЛЮ: Туй е Петкова работа.

МАТА: Че що да ни закличва Петко? Туй нивгаж не е бивало.

КОЛЮ: Мато, тая работа не ми аресва. В тая работа е намесен японца.

МАТА: И как ша излезем сега?

КОЛЮ: Трай... Нема да излизаме. Ша чекаме... Я угаси ламбата!

Мата гаси лампата.

МАТА: Какво ша чекаме?

КОЛЮ: През стъклото нищо са не види. Темна темница.

МАТА: Ми да излезем през прозореца... Колко му е.

КОЛЮ: Мож ли излезе?

МАТА: С твоя помощ. Ти първи, аз подире ти.

КОЛЮ: */опитва/*Той, прозореца, закован с пироне, ма.

МАТА: Давай тогава от пощата!

Двамата отварят гишето.

КОЛЮ: Аз не мога са провра... Много тесно... Пробвай ти!

Мата се провира наполовина, когато ключът щраква и вратата на кръчмата се отваря. В тъмното влиза нечий силует.

КОЛЮ: Стой, не мърдай!..Кой си ти?

ПЕТКО: */шепнешком/*Аз съм, бе, аз съм.

КОЛЮ: */също шепнешком/* Кой си, бе?

ПЕТКО: Петко съм... Петко...

КОЛЮ: Не мога ти позна гласа... Ти какво,бе?.. Що ревеш?

Петко се захлупва в тъмното на масата и тихо цвили. Мата се измъква об-ратно от пощенското гише и се връща в кръчмата. Пали лампата. Петко, плачейки, дава знаци с ръце да я угаси. Мата пак я гаси.

КОЛЮ: Какво става, бе Петко?... Онеме ли?

Разтърсва му раменете. Удря го по гърба, сякаш се е задавил. Петко продължава да плаче.

МАТА: Налей му една ракия да са даврандиса.

ПЕТКО: */отрицателно клати глава/*

МАТА: Не го слушай! Налей му я в устата.

Бай Колю налива пълна чаша с ракия, вдига главата на Петко и бавно обръща чашата в устата му. Петко послушно гълта.

МАТА: А, кажи сега какво са е случило?

ПЕТКО: Чекай, че ми изгоре гърлото... Да изгори дано туй проклето гърло... Лакомия, лельо Мато, лакомия. */пак се разревава/*

МАТА: Нема нищо, успокой са... Айде, немой рева такъв. Я, какъв си мъж!

ПЕТКО: Не съм мъж аз, лельо Мато, ами съм фитка проскубана... Да я фанеш, че да я разчекнеш, че да я ебеш, ебеш доде са несере... Ей туй съм аз.

МАТА: */поуплашена го погалва по главата/* А, успокой са... Успокой са!.. Успокои ли са?

ПЕТКО: Ша са успокоя на оня свят аз... Там ша са успокоя, ама ми наредиха да здам пушката... Къде ми е хубавата пушка, че да са гръмна с нея.

МАТА: А-а, ама ти почваш да ма нервираш! Ша стана нервена, че ша ти излющя един шамар, та да ма запомниш.

ПЕТКО: Точно така! Шамар! Шибни ми един шамар.

МАТА: Кольо, я му излющи един шамар на Петко, та да са освети.

КОЛЮ */делово/* Обърни са, Петко!.. А, така... От коя страна да ти го излющя?

ПЕТКО: Нема нужда.

КОЛЮ: Нема ли нужда?

ПЕТКО: Нема.

КОЛЮ: А, казвай сега де е японца? Какво скроихте двата?

ПЕТКО: В църквата е.

КОЛЮ: В коя църкова?

ПЕТКО: В нашата църква, Сливовската.

КОЛЮ: Вътре?

ПЕТКО: Вътре.

КОЛЮ: Как е влязъл вътре?... Тя, църковата - заклечена.

ПЕТКО: Аз му дадах ключа.

КОЛЮ: Че той, клича - вкъщи.

ПЕТКО: На пирона до печката.

КОЛЮ: И ти го окраде?

ПЕТКО: Окрадах го... Фитка проскубана, да ма фанеш, че да ма разчекнеш, че да ма...

МАТА: Е-е... Стига са пцува, де... Остави и на мене.

ПЕТКО: Той иска да го водя тая нощ да забиколим църквите в целия район с джипа.

КОЛЮ: Защо?

ПЕТКО: За иконите, защо... Ша ги продава за долари.

МАТА: И ти са съгласи?... Твоята майкя проклета!/*започва да го налага по гърба*/. Келеш със келеш!

ПЕТКО: Не са съгласих окончателно, ама клича го вземах от пирона и му го дадах.

МАТА: */бие го по главата, Петко се опитва да се предпази с ръце/*
Що му го даде, бе, твоята майкя крадлива.

ПЕТКО: Страх ма беше, ма. Страх ма беше да му откажа. Пищов носи.

МАТА: */спираща да го бие/* Де е Меги?

ПЕТКО: Меги си спи у квартирата.

МАТА: Значи тоя айдук е в църковата в момента?

ПЕТКО: Там го оставих и хукнах къде вас. Свети си със запалка да не привлича вниманието.

Мата тръгва към вратата. Колю ѝ прегражда пътя.

КОЛЮ: Къде тръти такава, ма? Ти ша стоиш тука и нема да мръдаш!
Аз ша ида!

МАТА: Никъде нема да одиш! Петко ша иде! Който е надробил тия лайна, той да си ги сърба!

ПЕТКО: Аз немам нищо против да ида, ама той пищов носи.

Колю излиза и заключва вратата отвън. Мата хуква след него, блъска по вратата.

МАТА: Отвори бе! Пръч пошурел! Отвори я тая пуста врата!.. Кольо...
Кольо...

ПЕТКО: */издърпва я назад/* Тихо, ма... Тихо!... Оня ша чуй и ша стане по-лошо... Тихо ти казвам!

Мата млъква...Настъпва оглушителна тишина. Двамата седят и не шават...

Минава половин минута...

Еква силен изстрел. Мата изпищява:"Кольо, Кольо, убиа та, Кольо-о...!"

Петко се скрива под тезгяха.

Чува се шум на кола, която потегля със силно форсиран двигател и постепенно затихва в далечината.

Мата тихо започва да припява като на умряло.

МАТА: Майчице, убиа го! Отиде убавия човек. Единствения ми човек на тоя проклет свет го затриа!.. Кольо ми Кольо, Кольо льо, как са не сети до днеска, че само ти си ми на сърце, на сърце оц от малечка и после кога пораснах и са за Стоен задохих, щото ти бех сърдита, дете войник отиде и писмо не ми написа и са за Стана ожени и с мъжко дете я сдоби, а па Стоен мене със двенки, с Невенка и със Захари и пак ми беше на сърце, Кольо ми Кольо, Кольо льо, и га остана сам самин като си Стана изпрати, лоша съм Кольо, грешна съм, ама са много зарадвах и га Стоена зарових, не че са Кольо зарадвах, ама си думам, че веке с тебе сме Кольо слободни не да са с тебе съберем, това не беше възможно, а ката вечер в кръчмата слободно да си ортуваме, слободно да са гледаме, аз - тебе ваклите очи, ти - мене тенката снага... Къде си, Кольо, къде си? Къде си либе убаво? Къде си люта гидийо?..

Вратата се отключва. Влиза Кольо, превит на две.

КОЛЮ: Тук съм, Мато... Тук съм... Ей ма, на!

МАТА: */онемява за миг и веднага след това освирепява/* Дрът пергишин! Що закличи отвън, бре, земичката църна да та изяде! Плебой със плебой!

КОЛЮ: */довлича се до стола, тръшва се на него и веднага се надига/* Ох!..Не мога да седна, ма...

МАТА: Гръмна ли та, бре?

КОЛЮ: Гръмна ма и избега.

МАТА: Кръв имаш ли?

КОЛЮ: Отде да знам... Може и да имам... Боли ма...

МАТА: Къде та боли, дай да вида!

КОЛЮ: Ба, ша видиш!.. Отзаде ма боли...

МАТА: Я, сваляй патурите! Секаш не съм виждала гол мъж отзаде... В гъзо ли та улучи, бре?

КОЛЮ: Не ма улучи изобчто. Уплаши са и гръмна напосоки...

МАТА: Ами ти де беше?

КОЛЮ: Аз бех качен на прозореца отвън и от там му отдадох заповед да са предаде.

МАТА: Ами той?

КОЛЮ: Той... Темна темница... И най - внезапно гръмна... И аз от детонацията на вистрела са пуснах от прозореца и паднах.

МАТА: То пак добре, че не си паднал на глава, а си паднал на гъзо...

Петко излиза изпод тезгяха.

ПЕТКО: Ако има нужда, да звъним на околийската Бърдза помощ?

МАТА: Ти тук ли си бил, бре?

ПЕТКО: Тук съм, лельо Мато... На разположение съм.

МАТА: Щом си на разположение, дай тогава да пренесем батя ти Кольо, вкъщи.

КОЛЮ: Къде вкъщи, ма? В коя къща?

МАТА: В мойта къща, в коя... А фани са сега за мене с левата ръка, а за Петко с десната.

КОЛЮ: Щом си рекла...

МАТА: Не съм аз го рекла, ами здравословното ти състояние го изискува... А внимателно сега...

Кольо прегръща през рамо Мата и Петко. Пъшкайки и охкайки, излиза .

*

На другия ден. Разсъмва се с кукуригане на петли и шум на хлопки. Петко влиза в кръчмата и пали печката, тананикайки си "Тръгнала ми Стана да бере бостана". Прибира снощната посуда. Телефонът звъни...

ПЕТКО: Ало... Кой? */уплашено млъква/*... В грешка си */с тънък глас/*. Не, не е Сливово... */затваря/*

Телефонът пак звъни. Петко се прави, че не го забелязва... Телефонът упорито продължава да звъни. Петко отива до него, вдига слушалката и пак я затваря. Телефонът освирепява. Петко разбира, че няма друг изход, примирено вдига пак слушалката, залепя я за ухото си и затваря очи.

ПЕТКО: Началник поща Петко Петков слуша... Не, не бех аз преди малко... Сега за пръв път чувам да са звъни... Не знам... Нищо не знам... Не съм в абсолютно никакво течение... Аз ва чаках, както са уговорихме... Абсолютно не знам как е разбрал, че сте в църквата. Тая информация не произтича от мене. Аз го бех заключил в кръчмата, не мога да знам как са е отключил... Жив е, да. Натрътил са е само отзад... Слушам. Операцията са отменя, да... 200 долара... Да ги дам на Меги?... Ша ги дам... Тя още не са е появила, сигур спи още...

Ясно, да са обади веднага... Момент, да намеря фолмайстора... Записвам нумера... Нема страшно. Гроб съм. Абсолютно... Немайте никакви опасения откъм моя страна...

Затваря с облекчение...Влиза Мата.

МАТА: Петко!

ПЕТКО: Кажи, лельо Мато.

МАТА: Колю от снощи е при мен вкъщи, нали знаеш?

ПЕТКО: Знам, де. Нали двамата с тебе го докарахме.

МАТА: Внимавай да не са изгървеш пред некого от село, че главичката ти откъснувам.

ПЕТКО: Моля ти са, за какъв ма сметаш.

МАТА: Сметам та за такъв, какъвто си.

ПЕТКО: Какъв съм, ма лельо Мато?

МАТА: Какъв ли? Мустакът ти - мъжки, устата ти - женцка... Ти тайна не мож да пазиш, ама да знайш, ако споменеш на некого - гората нема да та свърти. До дупка ша та гоня, във дупка ша та натикам.

ПЕТКО: Как е бай Колю?

МАТА: На бай ти Колю лук му налагах. Печен лук на топла кърпа. Опашката му натрътена.

ПЕТКО: Опашката много боли.

МАТА: Дай сега една мастика набръзо и да тръгнувам.

Петко ѝ налива мастика. Мата я гаврътва на два пъти. Влиза Меги.

МЕГИ: Добро утро.

МАТА: Добро утро.

ПЕТКО: Добро, добро, ама...

МЕГИ: Какво има?

ПЕТКО: А-а, нищо... Нищо нема.

МЕГИ: Спала съм като къпана на тоя чист въздух. Също като преди... Мъжът ми да не отпрашил към Горска поляна за кожи? Колата му я няма.

ПЕТКО: Отпрашил е да.

МЕГИ: Дай ми една лимонада... Кога тръгна?

ПЕТКО:*/намига тайно на Мата/* Не знам... Нито съм го видел, нито съм го чул./ дава ѝ лимонада/

МАТА: Мъжът ти отпраши още снощи, ама не къде Горска поляна.

МЕГИ: Снощи? И на къде тръгна?

МАТА: На майната си .

МЕГИ: Може ли да се изразиш по-конкретно!

МАТА: По-конкретно?

МЕГИ: Да. По-конкретно!

МАТА: Добре. Щом настояваш, по-конкретно, мъжът ти влезе в църковата да окраде иконите и бай ти Колю го фана, а той му извади ливолвер и му стреля и сега Колю не може да са надигне.

МЕГИ: Какво! Какво!.. Я, повтори!

МАТА: За глушите два пъти камбаните не бият.

ПЕТКО: Щом пада табуто да говоря, аз ша ти обясня най-подробно.

МАТА: Ти й обясни пък аз излизам, че трябва да го положи в леглото.

МЕГИ: */смъртно уплашена, почти плаче/* Какво е станало тука снощи?.. Бай Колю жив ли е?

ПЕТКО: Жив е.

МАТА: Жив е той, жив е, ама ако го бе улучил куршума, немаше да е жив... Твоят мъж не стига, че - крадец, ами и убиец. Затрива чияка за едното нищо.

Меги се разплаква беззвучно и се захлупва на масата.

МАТА: Айде сега, от снощи насам всеки плаче, всекиго трябва да успокоявам. За кого плачеш, ма? За бай ти Колю или за тоя японцки чирак, дете е тръгнал църковите да бастисва.

ПЕТКО: Той остави телефон да му са обадиш моментално. Ето го тука, на тоя лист, записан с фолмайстор.

Оставя листа до главата й на масата. Меги не помръдва. Мата дава знак на Петко да излязат.

ПЕТКО: Аз отивам да си проводя овците в стадото.

МАТА: Какво стадо! Бате ти Колю не може да са помръдне.

ПЕТКО: Ами тогава?

МАТА: Тогава ти ша бъдеш за днеска овчар, па за утре ша видим.

ПЕТКО: Аз ша бъда овчар, ама ти ша ма заместиш като началник поща. Телефонът секи момент може да прозвъни за некая информация от района.

МАТА: Убаво, де, и кръчмата ша поема, щом трябва.

ПЕТКО: Кръчмата нема да бараш. Ша ми объркаш сметките... Кръчмата - като са върна довечера... */с адрес към Меги/* Сега... ако некой желае да говори по телефона, ценоразписа е закачен на стената...

Излиза. Меги все така стои неподвижна. Мата отива зад нея, погалва я леко по косата. Излиза... Меги вдига глава след време. Вратата се отваря.

Влиза Петко.

ПЕТКО: Щех да забравя. Снощи бех получил 100 долара. Мъжът ти ми каза да ги предам на тебе.

Меги не реагира.

ПЕТКО: Те, доларите беха 200, ама аз си удържам 50 % , щото са задължих да не обаждам, че той ма караше посредством психически тормоз и под заплахата на оръжие, да забиколим църквите на целия район. До сутринта сметаше на седем църкви да съберем иконите. Ето ти ги стоте долара. Слагам ти ги в чантата.

Сяда до нея.

Меги става внезапно, грабва чантата и започва да го налага с нея по главата.

МЕГИ: Кретен... Идиот... Ти майка си за пари ще продадеш...

Петко понася ударите покорно.

ПЕТКО: Стига, ма...

МЕГИ: Скопец скапан... Педераст...

Захлупва се отново на масата.

ПЕТКО: А-а...не така. На тази тема съм чувствителен! Педераст не съм. Питай, ако искаш целия район.

Излиза, връща се.

И, ако искаш да знаеш, той бой беше излишен. Леля Мата удря къде къде по-яко.

Пак излиза.

Меги става. Взема листа, отива до телефона. Набира номера.

МЕГИ: Аз съм... Не искам да те слушам! Ти ще ме слушаш!.. Нашият едногодишен екшън приключи... Ти му еба мамата на екшъна... Мълчи, не отговаряй!.. Мълчи, защото ще затворя... Некадърник!... Аз нали те предупреждавах да не се захващаш с тая работа. Тая работа не е за тебе!... Хак ти е сега!... Мълчи ти казах!... Изобщо не ме интересува дали той кретен ще се

раздрънка... Ами питай, бе, питай преди да правиш глупости... И пистолет си вадил. Къде го дават така, бе? Ти непрекъснато се хващаш за пицова! Що не се хванеш за оная работа, дето я нямаш?.. Изобщо ти някога успял ли си в нещо? С каквото си се захванал, все е провал... Напълно ми е ясно защо всичките ти жени са те напуснали... Я, не се превземай и не се преструвай, че ревеш... Знаем ги твоите номера... Утре ще ти преведа по сметка това, което още ти дължа. И ще си прибера багажа от апартамента ти... За това те съветвам утре да те няма там... Ако ми се мернеш пред очите, ще те предам на полицията.../затваря/

Изважда стоте долара от чантата и ги оставя на тезгяха. В далечината се чува шум на мотор. Моторът се приближава и спира. Вратата се отваря.

Влиза лице с моторна каска и очила. Без да промълви нито дума, лицето сяда на стола до печката в ъгъла.

Меги го наблюдава безучастно.

ЛИЦЕТО: Една ракия?

МЕГИ: Няма ракия.

ЛИЦЕТО: Лична ракия нямате ли?

МЕГИ: Нямаме.

ЛИЦЕТО: Тогава един облак.

МЕГИ: Аз не съм кръчмарката.

ЛИЦЕТО: Така ли? От кога?

МЕГИ: Как от кога?

ЛИЦЕТО: Миналата година бяхте Вие.

МЕГИ: Ти кой си, бе?

ЛИЦЕТО: Не ме ли познахте... А, да... /сваля каската и очилата/

МЕГИ: Какво правиш тук?

МУНЧО: Идвам при Вас.

МЕГИ: При мене? Аз отдавна не живея тук.

МУНЧО: Не знаех.

МЕГИ: Аз съм тук случайно. Вчера дойдох, днеска си отивам.

МУНЧО: Значи няма нищо случайно. Дошъл съм точно навреме.

МЕГИ: И за какво си дошъл?

МУНЧО: За да Ви кажа, че Ви обичам.

МЕГИ: Ай, стига бе.

МУНЧО: Говоря Ви съвършено сериозно.

МЕГИ: Ти ще ме спугаш.

МУНЧО: Знам, че ще се смеете. Знам, че ще се правите на цинична.

Предварително знам всичките Ви реакции.

МЕГИ: И от кога това?

МУНЧО: От първия момент. Вече две години от тогава. Не можех да Ви го кажа... Нали се правех на глухоням.

МЕГИ: Тогава се правеше на глухоням, сега се правиш на луд. Я си глей работата! Не ми е ясно само какво целиш !

МУНЧО: Адски мъчително беше - цяла година да Ви виждам всеки ден и да не мога да Ви проговоря. Вие не може да не сте подозирали. Прибирах стадото и право тук при Вас, в кръчмата. Цепех дърва, пренасях кашони за една чаша ракия, налята от ръката Ви. Пиех я бавно, ето тук в ъгъла до печката, после се правех на заспал и така до като затворите кръчмата. После Вие си тръгнахте, прибрахте се вкъщи, палехте лампата и се събличахте, а аз Ви гледах отсреща през тюлените перденца. Понякога влизах през външната врата и стоях в салончето пред Вашата стая... Слушах равното Ви дишане и жестоко потисках желанието си да дойда при Вас в леглото. Знаех, че Вие щяхте да ме изгоните, щяхте да крещите, сякаш сте видели някакво влечуго, чудовище... За вас аз бях Мунчо, кретен, Квазимодо...

МЕГИ: А всъщност ти се оказа най-обикновен мошеник, който се крие от кредиторите си. И който позорно избяга, когато го пипнаха. И постави на карта живота на четири човека. Включително и моя.

МУНЧО: Точно за това дойдох сега!.. За да Ви докажа, че не беше така. Че тогава няха друг изход... Аз цяла година съм си представял само този момент... Как пристигам тук, в тази кръчма, при Вас, и как оставам тук с Вас...

МЕГИ: Съжалявам... Аз тук повече няма да се върна.

МУНЧО: Където и да отидете, аз съм готов...

МЕГИ: На какво си готов?

МУНЧО: Да дойда с Вас!

МЕГИ: Защо?

МУНЧО: Защото Ви обичам.

МЕГИ: Едно си Мунчо знае, едно си бае... За тая работа трябва двама. Мен в тая работа не ме търси. Такава глупост като любовта я ликвидира реституцията. Сега дойде проституцията.

МУНЧО: Ще видим.

МЕГИ: Какво ще видим, бе? Какво ще видим? Нали на втория месец ще почнеш да ми натякваш, че съм била проститутка.

МУНЧО: Вие не сте проститутка.

МЕГИ: Айде, бе... Аз ще взема да се обидя.

МУНЧО: Вие сте най-светлото същество, което познавам. Вие сте жената на моя живот.

МЕГИ: Абе, Мунчо... т.е. Пламенчо, ти в ред ли си?

МУНЧО: Не, не съм в ред... Любовта не се подчинява на никакъв ред... Любовта е единствената ни надежда да оцелеем в това гадно време. Любов -

последната голгота, спасението на света. Любов - по-кратка от живота, любов - по-дълга от смъртта.

МЕГИ: Абе, я стига глупости, бе... Кой си ти, всъщност? Какъв си?
Защо дойде в това село?

МУНЧО: Фалирах... Взех кредит, похарчих го и не успях да го върна...

МЕГИ: И защо така?

МУНЧО: Искан да издам една книга.

МЕГИ: Книга?

МУНЧО: Да.

МЕГИ: Само не ми казвай, че е "Под игото".

МУНЧО: Не... Казва се "Здравей, любов".

МЕГИ: И чия е тази книга?

МУНЧО: Моя.

МЕГИ: Ай стига, бе... Ама ти, Пламене, поет ли си?

ПЛАМЕН: Така казват...

МЕГИ: Това за любовта, дето е по-дълга от смъртта, ти ли си го писал?

ПЛАМЕН: Да.

МЕГИ: Да не би и за мене да си писал стихотворение?

ПЛАМЕН: Да.

МЕГИ: Може ли да го чуя?

ПЛАМЕН: Искате ли?

МЕГИ: Щом ти казвам.

ПЛАМЕН: Добре... Ето как почва...

Стара къща, стара ограда
стара круша до стара врата
стари, стари баба и дядо,
в старо село на край света.
Тя преде, той до нея похърква,
прекопал половин бахча.
Мучи крава в разбитата църква,
дето стария поп ги венча.

Това е началото.

МЕГИ: А краят?

ПЛАМЕН: Краят не е готов. Ще ви кажа средата:

Прибери си бретона с фиба,
аз ще пусна дълга брада.

Във реката има риба,
в планината свобода.
Въздух, девствена екология,
може лешници да берем.
Не ни трябва толкова много,
Няма гладни с теб да умрем.

МЕГИ: Не разбирам чак толкова много от поезия, но май не е лошо, а?

ПЛАМЕН: Никак не е лошо.

МЕГИ: Излезе ли ти книгата?

ПЛАМЕН: Нали Ви казах - фалирах. Мислех да направя частно издателство... Да издавам само поезия... Кой ти чете поезия днеска.

МЕГИ: Значи аз цяла година съм живяла до един поет, без нищо да подозирам... Ма ти направо ме уби!

ПЛАМЕН: Иначе си върнах кредита... Хванах се на работа като шофьор на такси... Дори спечелих колкото за една книга...

МЕГИ: И сега ще я издадеш, така ли?

ПЛАМЕН: След една година... Няма да мога веднага.

МЕГИ: Защо?.. Не ти стигат парите ли?

ПЛАМЕН: Защото си купих мотор. Ето тази "Ямаха". На старо... Ама иначе много запазена... Вдига сто и петдесет.

МЕГИ: За какво ти е тази "Ямаха"?

ПЛАМЕН: Да мога да идвам при Вас...

Меги облича палтото си.

МЕГИ: Ще ме качиш ли?

ПЛАМЕН: Кога?

МЕГИ: Сега.

Пламен трескаво слага каската и очилата.

ПЛАМЕН: За къде пътувате?

МЕГИ: Ще ти кажа по пътя.

Пламен изважда от сака втори чифт каска и очила и ги подава на Меги.
Тръгват.

*

След малко в кръчмата влиза превит на две Колю. Шумът от мотора се отдалечава и затихва.

Колю се опитва да седне на стола си, охка, наглася се странично.

Отвън, отдалече се чува гласът на Мата: “Кольо-о...Кольо...”

Кольо става с мъка, отваря вратата и вика: “Мато-о... Мато...”

Мата вика: “Къде си, бре-е?”

Кольо отговаря, също викайки: Тук съм!...В кръчмата...”

МАТА: */влиза запъхтяна/* Е, сега от целото село който не беше разбрал - разбра... Ама, ако така ша я караме, ич биля не та ща... Оди си дома и не ми са меркай пред очите.

КОЛЮ: Какво толко съм направил, ма?

МАТА: Аз казах ли ти да не мръдаш от леглото.

КОЛЮ: Нали чу мотоцикъла?

МАТА: Какъв мотоцикъл?

КОЛЮ: Мотоцикъл... Голем... И отнесе Мегито.

МАТА: Насила ли, бре!

КОЛЮ: Май не бе насила... Едно момче... Тя сама седна зад него и са фана за кръста му... И двата беа с каски и очила.

МАТА: Може да е за убаво... Кой знае... Айде, ставай!

КОЛЮ: Не мога да стана.

МАТА: Ами като не можеш да станеш, що седна?

КОЛЮ: */заплашително/* Мато!

МАТА: */още по-заплашително/* Кольо!

КОЛЮ: Ти, ако възнамеряваш да ми държиш сметка за секо седане, то аз...

МАТА: Какво?... Кажу, де! Що млъкна ?

КОЛЮ: Исках да заявя, че нема да ти са подчинявам. Аз съм мъж, ма! Мене Стана в устата ма гледаше. Каквото кажа, туй ставаше.

МАТА: Е, сега ша бъде наопъци.

КОЛЮ: Ти ма разочароваш, туй да го знаеш.

МАТА: Аз нов Стоен не ща, разбра ли. Цел живот Стоен в устата съм го гледала.

КОЛЮ: Проклета жена си... Проклета!

МАТА: Проклета съм...

КОЛЮ: Проклета си, ама си добра. Туй не може да са отрече.

МАТА: Е, и ти не си толко лошав, де... Тоя белег на корема отде го имаш?

КОЛЮ: Операцията, ма...През педесе и втора... Дето са изсипах. Ерния получих тогава.

МАТА: Че от какво са изсипа... Да не си дигал Стана. Тя, аслъ бе сто килограма.

КОЛЮ: Дигах на трактора ралото, дето бе затънало в калта... Никогиж Стана не е била сто килограма.

МАТА: Сто може да не е била тогава, ама после ги набра.

КОЛЮ: Кога са залежа от инцулта, може и да ги е набрала, не споря...

МАТА: Ернията обажда ли ти са още?

КОЛЮ: Нищо не ми са обажда. Здрав съм.

МАТА: Здрав си, ама сега тая опашка има да та боли баре два месеца и половина.

КОЛЮ: Ти па как ги изчисли.

МАТА: Как. На колкото си годин, толко дни ша та боли опашката.

КОЛЮ: И се в леглото ли да стоя, ма?

МАТА: Налага са.

КОЛЮ: Значи при тебе?

МАТА: Като нема при кой друг.

КОЛЮ: Той, син ми, като пристигне от Америка, може да си намери некая убава работа тука и да си остане.

МАТА: Ша остане... Колкото Невенка и Захари ша са върнат в Сливово и ша са зафанат със земята...

КОЛЮ: Обаче аз все си казвам - дано да умра, докато син ми е на българска територия.

МАТА: Защо така предпочиташ?

КОЛЮ: Защото иначе много пари ша поарчи да идва да ма погребеш... Ти ша ма погребеш ли, например? И после да му пратиш телеграмата.

МАТА: Ти ша ма погребеш мене, ти!.. И ша пратиш абер във Враца и в Пазарджик.

КОЛЮ: Дай да не водим пак този крайно неподходящ дебат.

МАТА: Кольо!

КОЛЮ: Кажу!

МАТА: Възможно ли е, например да умрем двата с тебе едновременно.

КОЛЮ: Възможно е. Има такива случаи, описани в медиите.

МАТА: А възможно ли е човек да живее сто и педесе годин.

КОЛЮ: Възможно е. Туй и в библията го пише.

МАТА: Тогава нашият случай ша бъде такъв... Щото ний, кажи речу , почваме живота си отначало.

КОЛЮ: Това е именно така... Щото, мен още ма е яд за Бойчов кладенец дето ми обеща да ма чекаш и не ма дочека.

МАТА: Не та дочеках, щото ти не ми са обади никакъв две годин от казармата.

КОЛЮ: Това изобчто не е верно и не ми дигау кръвното.

МАТА: Убаво, де... Нема да си гоним гарез сега за тая работа. Ти кърпата с лука държиш ли я още на опашката?

КОЛЮ: Свалих я.

МАТА: Айде, ставай тогава и са фащай за мене да си одим дома.

КОЛЮ: Нема ли баре да са движим поотделно.

МАТА: Нема... Кой видел, видел, кой не видел, ша види.

КОЛЮ: Значи слободно съжителство? Демокрация!

МАТА: Два месеца и полвина тъй ша бъде, после ша видим..

КОЛЮ: Испитателен срок ми даваш, тъй ли?

МАТА: Може да ти ареса некая друга... Де да та знам.

КОЛЮ: Нема да ми ареса, бъди спокойна... Ти си най убавата... Ти си мис Сливово, ма.

МАТА: Може да си аресаш некая от друго село.

КОЛЮ: Абцурд. Ако са провъзгласи конкурс за мис на целия район, ти ша го спечелиш, в туй нема никакво съмнение.

МАТА: А кой ша бъде председател на журито?

КОЛЮ: Кой... Аз ша бъда.

МАТА: Ти, ако си председател, аз изобчто нема да са явя.

КОЛЮ: Що?

МАТА: Щото нема да е обективно.

КОЛЮ: Ти си за мис България, ма... Аз по-убава жена от тебе в цела България не съм срещал.

Мата се смее през сълзи. Помага на Колю да стане. Той се надига, прегръща я през рамо, щастливо пъшкайки и охкайки.

Двамата излизат.

Кръчмата остава празна.